

Lászlóffy Csaba

KÜLSŐ ZAJOK

„Romjaimat védem a törmelékkal.”

Két férfit fogadtak föl napszámba; noha akkoriban (2011 -ben) már az előregyártó hulladék vállalat sem üzemelt. A szükségállapot elmúlt a városban, de a képernyőn időnként a közlemények helyett egy kocsonyás felleg jelent meg, és látható volt sokáig.

A közönségesebb kinézésű, cingár alak gátlásosnak tűnt. Arcán a hús még feszes volt, az inas nyak azonban már sejtethetővé tette a hanyatlást. Zekéje gallérjába beült az izadtság, a kosz, s ahogy mindegyre végigsimított nadrágján és foltos öltönye hónaljredőin, mint száraz levélférgeket rázta le magáról a megbarnult hópelyheket. Kefebajuszos társa pepita csokornyakkendőt hordott sötétkék átmeneti kabátja alatt, mely csak a könyök táján volt kissé kifényesedve. Nyúzott, barázdált képe unottságot fejezett ki - kettőjük közül ő látszott öregebbnek -, de az is lehet, hogy másnapos volt. Mindenesetre közönyösen szemlélte a szemük előtt tornyosuló romhalmazt, s már az udvaron végighaladva felteiszszent, mintha legalábbis háborúzó patkányok vinnyogása kíséerte volna a dermedt törmelék alól.

Frontális feltárás lesz - dörmögte, és bekapcsolta zsebrádióját. „A Kárpát-medencét nedves, nyirkos, mozdulatlan levegő tölti ki. Marad az eseménytelen, párás időjárás...” Mikor a rádióbemondó idáig jutott, a vékonydongájú alak nagy, hernyótalpas lábbelijével rátaposott az első felismerhető áldozatra: egy döglött sünt. Zúzmarás tüskéi után ítélve meghatározhatatlan színű masszába fagyott.

Másfél óra meló után a kárhozatra ítélt udvaron még semmi. „Gyerünk beljebb!” Jóllehet ők voltak az udvaron dolgozó szakasz. Nehezen hatoltak keresztül a piramis-alakban megkötött, emeletmagasságnyi masszán. A ködlámpa fénykörében feltűntek a lélektelen falak. Előbb a fürdőszoba „leletgyűjtő”. Egy üreg.

Gyuszi, én egyszer már jártam itt - kottyantotta ki zavaros kételyét a cingár alak, megpillantván egy halványrózsaszínű műanyagbili maradványait meg egy hasadt irrigátort.

- Almodban - próbált kedélyeskedni a kefebajuszos, habár pepita nyakkendőjét tapogatva ő is hasonló valamit érzett. A melegség lükteteshulláma a porcelánkádat takaró függöny előtt persze csak a képzelet játéka volt.

A konyhapadlón mint üvegdarabkák sárgállottak a befagyasztott ananász kockák. A pepita nyakkendő felhalmozott élelmiszer után kutatott folyton; éhségérzete minden szorongást, félelmet szétesztetett. Csodák csodája: talált egy épségben maradt üveg sört a bokálytartó alatt, amelyen egyetlen agyagfűl fityegett magában, árván.

- Mint fej nélküli fülecske - hallatszott a szenttelen kommentár. A kancsó feltételezhetően fölrobbant.

Fölrobbant? álmélkodott társa, mint aki újdonságot hall. Mindenesetre, a föld is megremegett állítólag... Vagy süllýedni kezdett?! - folytatta „krónikáját” az öregebbik melós, és kiegyenesítve hajlott hátát a repedt tükör előtt, szemügyre vette hanyag eleganciáját. Mély, tompa dörgéseket vélt hallani, s közben lehajolt, hogy fölvegye a láthatatlan fésű tépte, hosszú fekete hajszálakat, amelyek úgyszintén a „feltárás” konkrét tárgyát képezték.

Az otromba hernyótalpak alatt tojásropogás... (Vagy tengeri kagylóból fűzött gyöngysor volna?) Egy tárogató éjjeliszekrény-fiókban műfogsor világított. A cingárt

misztikus érzés töltötte el: mintha mérhetetlen szakadékba kellene pillantania!

- Szerencsés fickó vagy! - dörmögte társa a háta megett.

- Ha élne, lehet, hogy menten összerokkánám magam.

- Ki, ha élne?

- Akihez a protézis tartozott.

- Honnét tudod, hogy nem ezt keresi éppen... túlfelől?

Most csak a talpak csattogását lehetett hallani, amint Mérzékeny gyomrú gazdájuk *crescendo* távozott. Ahogy porzott alatta a törmelék, az elképzelt robbanás szétlapított szájat; földbe fúródó szemeket utánzó repeszdarabjai ropogva grimaszkodtak vele. Az udvarra érve jobb felé sandított, a Fellegvár irányába, hogy nem indul-e meg újra a hegyoldal, mint félelmetesen hömpölygő tömeg, amely kihűlve, megkötve, lám, úgyszólván eltávolíthatatlan.

Tulajdonképpen alig tudott valami biztosat a kataliz-máról. (Egyesek így nevezték. Utána kellene nézni egy korabeli újsággalkezdésben.) Állítólag egész családok menekültek el, fejvesztetten, motyójukkal a környékről. „Csak ezek fogták ki itt, szerencsétlenül, a végzetes percel” - morfondírozott magában megránduló gyomorszájjal, mint aki lélekben felkészült arra is, hogy hátha pont most okádja le a kényszer-kriptákba temetetteket. Benuktan, félénken indult meg a kijelölt hely felé, mint akinek minden tétova mozdulatával el kell számolnia egyszer. Nem annyira jelentéktelen önmaga és munkaadói, mint inkább az ismeretlen, elhantolt múlt előtt. Még egy óvatos pillantás a kerti ásóra, melynek széleit most élesen világította meg a fagyos fény - „tulajdonképpen nem sírásónak alkalmaztak” -, aztán vissza a titokzatos massa belsejébe, oda, ahol a berendezett élet agyonnyomatott.

- A sör poshadt volt - böföntett egyet feléje kollégája; ádámsutkáján táncolni kezdett a csokornyakkendő. - Ha már ilyen idők járnak! Gyerünk még beljebb, a hálószobába!

Sikerült feltárniuk az 1-es és a 2-es számú leletet. A felszínre hozott törmeléken részecskékből nehezen lehetett kikövetkeztetni a nő valóságos sziluettjét. A férfi ritkás haja felületes tapintásra frissen mosottnak tetszett.

- Ha csak tetszhalottak lennének, s most felugranának? - dadogta síri (síró) hangon a hányós alak.

- Improvizálni veszélyes! - mordult rá bölcsen a kolléga, majd undorral hessentett el kefebajuszáról egy múmiaszagú molylepkét.

- Meghajlok a gyönyörtől üvöltő korok előtt - zárta (volna) le végleg az ügyefogyott szellemidézést; ezúttal azonban az ő talpa alatt recsegett valami.

- Dobjuk a szemétkukába? - kérdezte sápadozó társától félig-meddig tréfálkozva; közben ujjbegyei cirógatni kezdték a véletlenül előkerült, csorbult sarkú kazettát:

„Hajolj közelebb” - hangzott.

„Megint zúg a fejem ”

„Mondanék valamit...”

„Tanulj meg inkább hallgatni.”

„Milyen más voltál te valamikori”

„Ez a sok limlom. A havat is behoztátok ”

„Bárányanéj a havon.”

„Közönséges vagy.”
 „Nincs benned semmi poézis.”
 „Alig jöttem haza, máris...!”
 „Kláriss!... **Klárissok a nyakadon.** Ez talán jobban hangzik.”
 „Vedd el a kezéd.”
 „Megint kezdted?!...”
 „Hisztéria! Egy férfi ne hisztizzen. Különben is, előbb rendbe kell szednem magam.”
 „Segítek kitépni a szemöldöködet?”
 „Tapintatlan vagy Ne is tiltakozz Tegnap kétszer közbeszóltál, amikor Pirikét, az anyukám barátnőjét kikísértem. És hányszor fordítasz nekem hátat a vendégek előtt!”
 „Mintha szántszándékkal csinálnám.”
 „Ne gúnyolódj.”
 „Csak befejeztem a gondolatsort. Ez a te következtetésed volt.”
 „Tudom, hová akarsz kilyukadni megint. Inkább szedd innen ezt a sok vacak irományt meg az elemőzsiádat. Ki szeretnék takarítani.”
 „Ha már teleszórtam morzsával a házat.”
 „Na látod. S a porszívót nincs, aki megjavítsa.”
 „Legszebb, estébe szelídülő pillanatainkban ilyenkor konykát töltöttem neked, s te kértél hozzá egy cigarettát.”
 „Ne áldd el az utamat. Örökké felajzott vagy, látom, mint egy vaddisznó.”
 „Nem baj; jó nekem a **disznóóiban** is.”
 „Ilyet csak egy beteg valaki mondhat.”
 „A frigiditásnak persze nincsenek lelki okai (?)”
 „Rángatózz még egy kicsit, amíg feloldódik benned a nagy feszültség.”
 „Ezt a kreténséget a pszichológiában hogyan nevezik?”
 „Lehet, hogy valamilyen teszt ez is... Ha annyira kielégítetlen vagy, vegyél be két altatót.”
 „S ha az sem segít?”
 „Nem tehetek róla, hogyha ilyen a fajtátok...”
 „Terhelt. Kicsi korunktól fogva szexfilmekkel hizlaltak minket. És elfelejtettük megújítani az operabérletet.”
 „Látod, ezt nem állhatom benned: ezt a cinizmust.”
 „Nem hallasz valamilyen furcsa zúgást? Onnan jön.”
 „Ne próbáld elterelni magadról a figyelmet. És főleg ne bizalmaskodj.”
 „Beleragadt a krémbe...”
 „Miért dugod oda az ujjad, ahova nem kell. Az arcomhoz.”
 „A nadrágom ragadt bele.”
 „Az alfeled Beleültél?!.. Gyere ide, te...Te! Mit akarsz velem?”
 „Tökmindegy.”
 „Ha-ha. te pimasz Egyetlenem...”

- Lefogadom, hogy porcelánbőrű és dagi a csaj!
 - Ha frigid, akkor mérget vehetsz rá, hogy sovány. Nyúzott.
 Én átérzem az ipse nyomorát.
 - Én talán nem?!... Megtalálni magadat, mint pislákoló, sziporkázó - a mélyrétegeket ha csak egy pillanatra is megvilágító - parányi részét az elásott végtelennek.

Kis Faszingerem, akarom mondani: Faustom! Ha meglőnek, akkor sem hittem volna, hogy ennyi filozófiai hajlandóság veszett el benned!

- Mintha csak egy hallgatózó árnyék volnék.
 • Azért nem árt vigyázni; ott valamikor ablak volt. Ha kiesel, azonnyomban meggyőződsz róla, hogy nem vagy árnyék.
 - Vajon ki vette föl őket?
 - Biztos a kölykük. Jó egy zsebmagnó, mi?!... Na, hallgassuk tovább.

„Mérges voltam.”
 „Azért beszéltél összevissza?”
 „Azért védtem meg őket. Hasonló helyzetben te is ezt tennéd.”
 „Tudtam, hogy nem te találtad ki az egész vaskos sztorit.”
 „Kezded elbizni magad megint.”
 „Csak ne spionkodnának utánam. A tied.”
 „Inkább törődj most a kis kukacoddal.”
 „Hol az a pipereszappan illatú párna?”
 „Utána segítsz murkot pucolni...”
 „Sőt, megmasszírozom a kádban a hátadat.”

- Kezdenek összerázódni.
 - Tisztán mást vártál. Olyan, mint egy szindarab.
 - Ahhoz jobban össze kéne hogy kuszálódjanak a dolgok.
 - A rémképek még hátravannak. Várd ki.

„Nem akarok mást, csak aludni.”
 „Ne engedd el magad.”
 „Hagyj aludni...”
 „Hmm... Huh.. Huuuul...”

- Ezek a szuszogások. Akárcsak az én feleségem. Belefúrja a fejét a párnába, s már durmol.
 - Ez nem olyan szuszogás volt. Gondold csak el: feküsztlök a sötétben. Mi minden történhet még!
 - Én rossz alvó vagyok. Sokszor szokott fájni a fogam.
 - Most nem olyasmire gondolok. De a kályhában még nem hűnyt ki a parázs. Feldereng egy pohár, egy váza. A lábad, esetleg már félálomban, hozzáért a lábához. Vagy a forró keble véletlenül kibuggyan a hálóingből.
 - Olyankor a legmorcosabb.
 - Morcos, aztán falánk! Legtöbbször minden óvakodása hiábavaló. Küzd saját magával és veled, s észre sem veszi és már (megint!) kinyílik.
 - Nem hallottad?... Forgasd vissza.
 - Ezek még mind a mély szuszogások...

„Rendbe kell szednem a fejemet. Ez többre fog kerülni neked, mint a külföldi postabélyeg!”

- Én még egyszer meghallgatnám onnan, hogy: „Nem óhajtok kettesben maradni a gyilkosommal!”
 - Az mind számárság. Nem egymás áldozatai lettek ezek. Hogy érzem- és vérkeringészavarokkal küszködtek?! Istenem! Ki tudna csálhatatlanul misét mondani felettünk?
 - Folyton papolsz. Mintha mindenki rád lenne kíváncsi.
 - Jól van, te seggdugó. Most tartsd vissza az erekiódat, ha tudod!
 - Olyan biztos vagy benne, hogy...?
 - Nem az jön, amit vársz. Én eléggé perverz ürge hírében állok, de...
 - Vigyázz, mindjárt vége a tekercsnek!
 nekem ebből elegendem van. Ebből a rohadt napszámoskodásból. Hallod őket?!

„Mit bámulsz? Ránk hullt!”
 „Mi hullt ránk, agyalágyult?”
 „Kint mindent kocsonyás, barna massa borít!...”

- Ha csendben leszek is ezután, öregem, hallani fogom. Kezdődnek azok a kurva külső zajok.
 - Hová iszkolsz, hé?
 - És szünet nélkül. Még ha napról napra szelídülni fog is bennem az elkerülhetetlen borzalom.